

Trondheimsresolusjonen 2018.

Trondheimskonferansen 2018 vil motarbeide den kraftige høyrevridningen i verden og de stadig økende forskjellene mellom folk, klasser og land. Viktige strategiske punkter i Norge for å få dette til er BAMA-linja. Bokstaven B står for å bekjempe H/Frp/V-regjeringas høyrepolitikk ved å bidra til et politisk alternativ. Bokstaven A betyr å avvise aggressive arbeidsgiverforeninger og arbeidsgiveres angrep på, og undergraving av, landsomfattende tariffavtaler. Bokstaven M står for å motvirke høyredreining av Arbeiderpartiet og øvrig arbeiderbevegelse og den siste A-bokstaven står for å aktivisere fagbevegelsen – BAMA. Fagbevegelsens langsiktige svar på kapitalens offensive og aggressive framferd er å gjenreise arbeiderbevegelsens visjon om en demokratisk og sosialistisk verden.

I. Kampen for arbeidervernet og mot løsarbeidersamfunnet.

Vikarbyråene som var ment å erstatte fast ansatte ved sykdom og permisjoner har i mange år hatt fullt frislipp. EUs vikarbyrådirektiv legitimerer løsarbeidere. I Oslo-området har innleie til de tariffbundne hovedentreprenørene i bygningsbransjen økt fra 12 % i 2013 til 35 % i 2017. NSB er i fare for å bli et bemanningsbyrå. Arbeidskraftkjøpernes organisering bort fra ansvar for egne ansatte, blant annet ved franchise-modellen, øker eierens styringsrett. Staten kjøper privat barnevern og undergraver tillitsvalgte og tariff ved at hundrevis av ansatte tvinges ut av tariffområdet og presses til å etablere seg som selvstendig næringsdrivende. Et viktig krav er å ta tilbake tjenester, noe som begrenser og hindrer velferdsprofitører. Stadig grovere arbeidslivskriminalitet øker problemene i norsk arbeidsliv har Riksrevisjonen påpekt. Med initiativ fra Høyre/Frp/V-regjeringa har Stortingsflertallet vedtatt forverringer av arbeidsmiljøloven og tjenestemannsloven som undergraver faglige rettigheter og gir eierklassen økt makt. Et arbeids- og næringsliv dominert av vikarbyråer og løsarbeidere river grunnlaget vekk for all fag- og yrkesopplæring og Mesterbrevutdanning, fordi slike utdanninger fordrer et seriøst arbeidsliv som legger til rette for «læring i arbeid».

Trondheimskonferansen 2018 oppfordrer fagbevegelsens organisasjonsledd

1. til å kreve tilbake i tariffoppgjør tapte rettigheter i loven, herunder kollektiv styring av arbeidstida med sentral faglig kontroll med lokale arbeidstidsordninger, bestemmelser om midlertidige ansettelser, og fagforeningers kollektive søksmålsrett ved ulovlig innleie og midlertidig ansettelser.
2. til å videreføre den politiske kampen fra 15. november 2017 med forbud mot bruk av bemanningsbyrå, for offentlig arbeidsformidling. I første omgang må krav om et forbud mot bemanningsbransjen innen byggebransjen i Oslofjord området innfris. Mobiliser til markeringen i Oslo 6. mars.
3. til fortsatt å bekjempe Høyre / FrP / V regjeringa og deres støttepartier ved politiske demonstrasjoner og aksjoner, og oppmuntre LO, YS og UNIO til å videreføre den faglige alliansen sentralt og lokalt etter den landsomfattende politiske streiken 28. januar 2015.
4. til å bekjempe ulik lønn både mellom langtidsutdanna og andre yrkesgrupper i privat og offentlig sektor. Lønnspolitikken skal bygge på prinsippet om lik status og lik lønn for arbeid av lik verdi i kvinnedominerte og mannsdominerte yrker. En mulig aksjonsform i kampen for likelønn er å ta i bruk "Islandsmodellen" 8. mars.
5. til å kreve rettigheter i tariffavtalene og styrke arbeidsmiljølovens bestemmelser om fast ansettelse og hele stillinger. Dette må bli normen i alle bransjer.
6. Fagbevegelsen må vise større evne og vilje til å integrere og satse på innvandrere i sine organisasjoner.

II. EØS og fagbevegelsen.

EØS er ikke klassekompromiss. EØS er for eierklassen, angriper demokratiet og er nå langt fra det folk ble forespeilt i 1992. LO-kongressen 2017 krevde: *”at norske myndigheter går imot begrensinger i retten til kollektive kampmidler, det kollektive forhandlingssystemet og retten til nasjonal lønnsdannelse. LO vil kreve at ILOs kjernekonvensjoner tas inn i Menneskerettsloven og ved konflikt går foran annen*

lovgivning, også lover med tilsvarende forrangsbestemmelser. Norske tariffavtaler og norsk arbeidslivslovgivning må gis forrang foran EUs regler. Det må startes et arbeid for å sikre at ILOs kjernekonvensjoner tas inn i Grunnloven.»

Trondheimskonferansen 2018 oppfordrer fagbevegelsens organisasjoner til å videreføre "Ut av EØS" – kampanjen i fagbevegelsen.

III. Økt bruk av faglige kampmidler.

Det er kun fagbevegelsen og de fagorganiserte sjøl som har en avgjørende begrensning på bruk av faglige kampmidler. Kamp for tariffavtaler i fiskeforedlingsbedriften Norse Production og i adgangs-kontrollbedriften KABA MøllerUnndal AS siste år, viste at det avgjørende for seieren i streikene var sympatistreikvarslene fra Norsk Transportarbeiderforbund og Industri Energi.

Trondheimskonferansen 2018 oppfordrer til at

1. fagorganisasjonen utvikler større evne og vilje til å håndheve makta som erverves ved arbeidskraftmonopolet med økt bruk av streik, sympatistreik, boikott, blokade, gå sakte-aksjoner og fanemarkeringer. Dette som svar på det økte presset mot ansattes rettigheter i arbeidslivet.
2. det varsles og planlegges sympatistreik(er) samtidig ved streikestart for tariffavtaler. Sympatiaksjoner må gjøres enklere og raskere å iverksette. Fagforeninger og klubber må fatte prinsippvedtak om at de er villige til å gå ut i sympatistreik når andre slåss for tariffavtaler.
3. i bransjer med svak fagbevegelse må hele bevegelsen mobilisere støtte, også i streikens forspill, for at ikke bedrifter gis tid til å trakassere organiserte til å frafalle tariffavtalekrav.
4. fagbevegelsens organisasjoner vurderer å møte tvungen lønnsnemnd med å videreføre streiken dersom arbeidskonflikten ikke setter liv, helse og personlig sikkerhet i fare.
5. lokale fagforeninger gir LOs lokalorganisasjoner mulighet til å koordinere og gjennomføre felles krav og aksjoner. LOs lokalorganisasjoner oppfordres til å delta ved landsomfattende markeringer og å delta i det uformelle lokallagsnettverket.

IV. Norge må videreutvikles som en industrinasjon.

Felleskapstrykgheten i norsk samfunns- og arbeidslivsmodell har vært en høy andel organiserte i arbeidslivet, der tariffavtaler har satt normen for lønns- og arbeidsvilkår. I stedet for lavlønnskonkurranse, har vi satset på fagutdanning, kompetanseheving og videreutdanning - hvor fagbevegelsen har krevd økt bedriftsdemokrati og medbestemmelse. Vi har utviklet en arbeidslivskultur med selvstyrte arbeidere hvor kompetanse basert på erfaring og samspill mellom fagarbeidere, funksjonærer og ledelse på bedriftene har skapt høy produktivitet-, og nyskappings- og omstillingsevne. I olje- og gassnæringen og i leverandørindustrien finnes viktig høy kompetanse for langsiktig å omstille fra oljebasert industri til industri som blant annet kan utvikle og produsere teknologi og utstyr til fornybar energi og havbasert matproduksjon. Den enorme kompetansen og den store omstillingsevnen norsk oljeindustri representerer vil være helt nødvendig for å nå målene om ei bærekraftig omstilling.

Norge er en industriell foregangsasjon i helse, miljø, sikkerhet og klima og sikker, effektiv og miljøvennlig produksjon i mange bransjer, blant annet smelteverksindustrien. Dette har vært mulig med aktiv næringspolitikk og nasjonal kontroll over en evigvarende vannkraft som har gitt industrien tilgang på fornybar og billig kraft. De siste åra har Norge bygget kraftkabler for eksport / import til Danmark og Nederland. To nye kabler er vedtatt bygget til Tyskland og Storbritannia, og en ny privat kabel er omsøkt til Storbritannia. Det internasjonale energibyrådet (IEA) varsler at strømprisene vil bli doblet innen 2030. Konsekvensene vil bli at strømprisene i Norge dobles ut fra dagens kraftpris.

Trondheimskonferansen 2018 krever

1. at en nasjonal langsiktig strategi må ivareta at norsk kraft skal videreføres i industriproduksjon og industriarbeidsplasser i våre lokalsamfunn.
2. stans i bygging av kraftkabler for eksport av elektrisitet til kontinentet, spesielt North Connect kabelen til England.

3. at Stortinget må si nei til å avstå suverenitet etter Grunnlovens § 115 ved å overføre makt fra norske energimyndigheter til EUs energibyrå ACER.
4. at ervervsloven gjeninnføres og at prinsippet om næringsnøytralitet forkastes.
5. en aktiv næringspolitikk i stedet for skattekutt. Det er uakseptabelt at det ved enden av 2017 ifølge SSB var 111.000, 4,0 % av arbeidsstyrken, arbeidsløse i Norge.
6. at virkemiddelapparatet i større grad rettes mot allerede eksisterende industri, for å sikre utvikling, omstilling og knoppskyting.
7. styrket ambisjon om å viderefordre våre marine naturressurser, skog og mineraler og naturgitte råstoffer i jordbruket for å videreutvikle og styrke primærproduksjonen og industriarbeidsplasser i hele landet innen bio-næringer og matindustri.
8. at sukkeravgiften- og andre grensehandel-fremmede særavgifter gjennomgås med sikte på å innføre generelle og balanserte avgifter.
9. at myndighetene utnytter offentlige anskaffelser med krav som innebærer at forskning- og utviklingsaktiviteter styrkes som fremmer industriell virksomhet.
10. at myndighetene tilrettelegger for og bærer transport og lagringskostnadene for å få flere fullskala karbonfangst og –lagrings (CCS) demonstrasjonsprosjekter i drift – Klemetsrud avfallsanlegg, Norcem Brevik sement og Yara gjødsel - slik at CCS-teknologi kan utvikles til norsk industri eksport for å nå mål om reduserte klimagassutslipp.
11. at aktivitet på norsk sokkel må bygge på best tilgjengelig miljø- og sikkerhetsstandarder. Norske myndigheter må stille strenge krav ved valg av utbyggere og leverandører. Økt vedlikehold og modifikasjoner er nødvendig for å ta igjen etterslep. Brønnplugging må igangsettes og tiltak for økt utnyttelsesgrad i eksisterende felt må intensiveres.
12. nasjonal regulering av finansnæringen for å sikre at det igjen skal bli attraktivt å investere i realøkonomi, i stedet for i finans- og boligsektoren.
13. Det må legges ei avgift på ombordfrosset fisk, for å gjøre det mindre attraktivt å sende fisken ubearbeidet til utlandet. Sjømatnæringa må sikres tilgang på framtidensrett kompetanse

V. Fagbevegelsen og venstresidas politiske makt – en ny kurs for framtida.

Stortingsvalget 2017 viste at politiske partier ikke vinner valg og et mandat for et venstresidealternativ hvis man ikke appellerer til arbeidsfolk og fagbevegelsen. Fagbevegelsen må være pådriver mot politiske partier og må reise selvstendige krav i et faglig politisk samarbeid med flere rød-grønne partier. Da vil tillitsvalgte og medlemmer kunne aktiviseres, allianser utvikles og det nyliberale prosjektet bekjempes.

Trondheimskonferansen 2018 oppfordrer til at

1. fagforeningene gjennom LOs lokalorganisasjoner stiller konkrete krav til de politiske partiene før kommunevalget 2019.

VI. Pensjon og hoved-tariffoppgjøret 2018.

Fagforeningene oppfordres til å mobilisere til aksjon foran Stortinget 26. februar 2018 for å forbedre AFP-ordningen i privat sektor og for å beholde de solidariske prinsippene i offentlig pensjon.

Trondheimskonferansen 2018 krever at AFP-ordningen i privat sektor må endres slik:

- 1) Det må innføres en tilleggspensjon i AFP-ordningen: et livsvarig seniortillegg for de som gir seg tidlig helt eller delvis i arbeidslivet, for å motvirke de store tap som tidlig avgang gir. Det er kun på denne måten at «sliterne» kan oppnå en pensjon på 2/3 av lønn.
- 2) at de som har vært i ordningen beholder sin AFP som opptjent rettighet og at AFP kan tas ut fra fylte 62 år, uten krav til ansettelsesforhold i en AFP-bedrift på uttakstidspunktet.
- 3) Det må bli mulig å kombinere delvis uføretrygd med delvis AFP.

Trondheimskonferansen 2018 støtter en grunnplans-kampanje og bruk av kampmidler for å beholde de solidariske prinsippene i offentlig pensjon. Målet er at offentlig ansatte:

1. kan gå av med AFP fra 62 år uten tap i livsvarig pensjon.
2. får full pensjon etter 30 års ansettelse, nei til alleårsregel.
3. får pensjon bygd på sluttlønn, ikke gjennomsnittslønn.
4. beholder særaldersgrenser.
5. uføre må fortsatt få opptjening av pensjon til 67år.
6. får minst 66 % pensjon av lønn bygd på sluttlønn.

VII. 6-timers dag / 30 timers arbeidsuke med full lønnskompensasjon.

2. mai 1918 er en merkedag i kampen for 8-timersdagen. På mange industriarbeidsplasser oppfordret Arbeiderrådene: *«Dersom 8-timersdagen ikke er på plass innen 1. mai, tar vi den fra og med 2. mai.»* Mange fulgte oppfordringen, og normalarbeidsdagen ble avgrensa til 8 timer i en permanent lov som ble vedtatt nyåret 1919. LO-kongressen 2017 vedtok: *LO vil i perioden utarbeide en plan for hvordan man kan gå videre med arbeidstidsreduksjoner. Planen må ha et helhetlig perspektiv og bygge på erfaringer fra nasjonale og internasjonale forsøk i ulike bransjer og sektorer, herunder 6 timers dag/30 timers arbeidsuke.*

Trondheimskonferansen 2018 oppfordrer

1. LO lokalorganisasjoner, fagforeninger og klubber til å ta initiativer for å arrangere seminarer / konferanser for å markere 8-timersdagens 100-årsjubileum og belyse den historiske kampens erfaringer og hvordan videre arbeidstidsforkortelser kan vinnes.
2. til å la 2. mai 2018 bli en merkedag for å starte en mobilisering til økt oppslutning om 6-timersdagen. Arranger "ta 6 timers dagen" – aksjoner lokalt, gjerne med politisk streik.
3. til å prioritere krav i kommende tariffoppgjør om gradvis å innføre 6-timersdag / 30-timersuke med full lønnskompensasjon. Målet er 6-timersdag i løpet av 2020 – 2022.